

Matej Koščo, 30 rokov, Košice

Pochyby

Ten nový nájomník zo siedmeho sa nám nepozdával od samého začiatku. Za svoju zlú reputáciu vďačil Plištekovi z tretieho, ktorý mal tú česť stretnúť sa s ním ako prvý a tú vtipnú príhodu občas doteraz rozpráva keď na výbežisku uviazne inak živá diškurka na mŕtvom bode. V ten deň sa ako každé popoludnie vydal venčiť Azura, psíček ako vždy vyletel z výťahu tak rýchlo ako mu to len jeho mopsličie labky dovoľovali. Plištek za sebou zavrel výťahové dvere, zapol si najvyšší gombík na vetrovke a vydal sa za ním. Rátal s tým, že ako obvykle bude Azur nedočkavo stáť pri dverách brány. Tá však bola otvorená, doširoka, aby sa dvere nezavreli stála im v ceste krabica, a Azur, ten sa snažil kopulovať s nohou cudzinca ktorý v rukách držal ďalšiu krabicu, aj keď to preňho kvôli kastrácii bola už dávno minulosť. Neznámy, očividne pobavený celou situáciou položil spomínanú krabicu na zem, mopslíka poškrabal za uchom, čo si vzrušený Azurko vysvetlil ako povzbudenie a zvýšil intenzitu.

„Azuuuur, ale okamžite prestaň! Prepáčte pane,“ začal sa Plištek ospravedlňovať.

„Aaaaale, to je v poriadku, je len trochu hravý,“ odvetil cudzinec dvíhajúc zrak k majiteľovi sexuálneho predátora a naspäť k psovi dodal, „však?“

„Nie, to vonkoncom nie je v poriadku,“ trval na svojom Plištek a o obcovanie sa snažiaceho drobca vzal urýchlene do rúk.

„Skutočne, nič sa nestalo,“ stál si na svojom cudzinec.

„Zaujímavá perspektíva,“ nedal sa Plištek. A na cudzinca sa začal pozeráť akosi skrz prsty.

„Mimochodom, Potočný, čerstvo zo siedmeho“ prerušil nájomca krátke ticho a s úsmevom na tvári napriahol k Plištekovi ruku.

„Plištek,“ odvetil bez akejkoľvek empatie Plištek. „Ruku Vám ale ako vidíte nepodám.“

„To je v rámci situácie pochopiteľné,“ odvetil Potočný, ktorému tvár aj naďalej zdobil priateľský, no trochu povädnutý úsmev, „tak hádam nabudúce,“ dodal. Zdvihol krabicu ležiacu na linoleu a pobral sa k výťahu. Akonáhle zmizol čerstvý sused za rohom, položil Azurka na zem. Rozradostený novo nadobudnutou slobodou, rozbehol sa v ústrety parku. Úbohý Plištek strávil celé popoludnie premýšľaním na čudesným susedom.

V dňoch, ktoré nasledovali našiel náruživú pasiu v popisovaní detailov tohto krátko, bizarného stretnutia a pozorným poslucháčom akými sme boli neušli drobné podrobnosti ktoré Plištek do svojho každým dňom košatejšieho vyprávania pridával. Najprv spomínal, aký mal Potočný blažený pohľad pri tom Azurkovom pokuse o penetráciu. „Ten chlap si to užíval, tým som si istý,“ zvykol vraviť zatiaľ čo na výbežisku čakal kým Azur príbehne s aportovanou palicou. Neskôr prichádzal s detailmi ohľadom obsahu krabice, ktorá v ten deň otvárala dvere do jesenného popoludnia. „Mal tam knihy, nejakých pofidérnych autorov, západných. Určite to bude nejaký ten intelektuál, vravím, z neho nebude dobrota,“ analyzoval Plištek krútiac hlavou.

„A minule som ho stretla cestou do obchodu, ráno, a páchol pálenkou,“ primiešala sa do debaty Majorková, tá sa ale do našej skupinky začlenila iba nedávno a tak sme jej názory nebrali až tak vážne.

„Zaujímavé,“ odušila k Majorkovej Grizná, najmladšia (a najpôvabnejšia) členka nášho drobného spolku a otočila sa k nám. Všetci sme napli pozornosť- mohli sme sa neskrývane dívať na okúzľujúce črty jej očarujúcej tváre, a zároveň bola Potočného susedou, a tak najlepším zdrojom informácií. „A je to kurevník. Má síce spôsoby, to áno, ale to má väčšina tých salónnych levov v ktorých spoločnosti sa určite pohybuje. A pred pár dňami som ho videla vláčiť obrovský matrac. Vraj mu zavadzia v byte. Ale za tým bude určite niečo iné. Určite si tie slečny vedie do pivnice a tam ich przní.“

Po týchto slovách celá naša lavička v parku ožila búrlivou diskusiou. Mužská časť sa

dala do vášnivého pritakávania Griznej, zatiaľ čo zvyšok žien vyťahoval ďalšie a ďalšie nehoráznosti ktorých sa Potočný údajne dopúšťal, v snahe tromfnúť šokujúce odhalenie s ktorým vyrukovala ich sokyňa.

Okrem dojmu ktorý sme o ňom nadobudli sme o našom novom susedovi vedeli pramálo. Pri tých výnimočných stretnutiach vo výťahu alebo vo fronte v mäsiarstve sme s ním viedli iba zdvorilostné debaty o počasí a práci. Vedeli sme napríklad že pracoval ako čerpač, strážnik a momentálne ako robotník, čo by bolo v úplnom poriadku, ale zároveň sme sa nevedeli zbaviť dojmu že tieto úctyhodné povolania nevykonával z presvedčenia ale akosi z donútenia, či len aby pôsobil dojmom počestného občana. Aj samotný fakt že sa s nami ani len nesnažil spoliť pôsobil usvedčujúco. Na bytových schôdzach nájomníkov sa do debát veľmi nezapájal, akoby mu osud našej bytovky bol ukradnutý. A po jednej takejto schôdzi sme sa rozhodli konať. Po tom, čo sa väčšina odobrala do svojich bytov alebo na nočné zmeny do fabrík, sme v zatuchnutej, slabo osvetlenej pivničnej miestnosti ostali sami a rozhodli sa – musí preč. Stačilo napísať krátky, anonymný list zodpovedným orgánom. Plištek poslal Majorkovú po pero, papier a obálku, a Grizná sa postarala o stručný, ale dostatočne usvedčujúci text o podivnom občanovi Potočnom. List potom koloval z ruky do ruky za súhlasného pokyvovania hláv a sama Grizná ho na druhý deň cestou do práce podala na pošte.

Každodenný život sa vrátil do zabehnutých koľají, chodili sme do práce, venčili psov, obliekali sa adekvátne počasiu, striedali sa v umývaní chodieb. Paradoxne, Potočného sme spolu s poslaním listu vypustili z hlavy. Už nebol stredobodom našich parkových stretnutí, nikoho už nevzrušovalo jeho zavádzajúce správanie sa, jeho buržujská literatúra či jazzová hudba z jeho bytu ktorá si skrz okná a medzery vo dverách našla cestu až k nám. Naše reči sa vrátili k čakacím lehotám na škodovky. Potočný sa nám aj naďalej viac-menej, pri všetkej úcte, vyhýbal.

Nespomeniem si presne koľko času ubehlo od rozhodnutia zbaviť sa podvratného nájomníka, stromy v parku už ale definitívne prišli o svoje zelené ofiny a ľudia kráčali s rukami hlboko vo vreckách ťažkých kabátov, rovnako ako som kráčal aj ja v to sobotné predpoludnie, keď sa za mnou ozval ženský hlas volajúci moje meno, súriaci ma aby som sa zastavil. Otočil som sa. Bola to Majorková, utekajúca za mnou bohvie odkiaľ. Chvíľu som ju pobavene pozoroval ako zápasí s októbrovým protivetrom. Keď sa ku mne priblížila na rozumnú vzdialenosť, svoju pobavenú tvár som skryl do šálu. „Tak ho zobrali, predstav si.“

„Potočného?“ opýtal som sa hlúpo, chyba ktorú mi Majorková dala okamžite pocítiť.

„Koho iného? Vari si zabudol? Pivnica, list“

„Kedy?“ vystrelil som, nedbajúc na jej podpichovanie.

„Včera v noci, ale to len tak bokom, chcela som hlavne,“ dychčala Majorková, „predstav si čo sa mi stalo včera“

Prestal som ju počúvať a moje myšlienky sa sústredili na Potočného. Čo s ním teraz bude? Ako sa bude vyvíjať jeho vetčný osud? Musím uznať, v prvej chvíli ma možno netrápil jeho osud ,skôr skutočnosť, že sa ho už možno nikdy nedozviem. Celú situáciu sme samozrejme podrobne rozobrali, prevažovali sme ju ako miešačka, padali najrôznejšie alternatívy, od najmiernejších („najskôr dostal výpoveď a niekde sa presťahuje, tým lepšie pre nás,“), až po absurdne prehnané („Sibír? Až tak hádam nie,“ dedukoval Plištek). Nech už sa naše názory na Potočného osud akokoľvek rôznili, boli sme presvedčení o tom, že sme konali správne a že orgány na to kompetentné s ním naložia správne.

Ako posledný ho o pár dní videl Plištek. Spolu s Azurkom sa raz večer vracal z miestnej vinárne. Okrem osvetlenia pod bránou vládla na celej ulici bezpodmienečná tma. Slušne nachmelený Plištek istú dobu neúspešne hľadal správny kľúč od vchodu, keď sa dvere

otvorili a v nich ostál stáť Potočný s krabicou pod pazuchou. Azurko zabrechal. Potočný položil krabicu na zem a chystal sa psa pohladkať, Azur sa však s vrčaním odtiahol.

„Áááá, pán Potočný, vy odchádzate?! To je nám ale škoda.“ Potočný mlčal. Položil krabicu tak aby udržala dvere otvorené a pobral sa do brány. Plištek si zapálil, nechcel si nechať újsť triumfálny odchod. Po chvíli sa Potočný zjavil s veľkým kufrom, s funením minul o zábradlie opretého Plišteka, otvoril batožinový priestor starej emběčky a odložil kufor. Plištek situáciu sledoval s veľkým zadosťučinením. Potočný sa vrátil po krabicu, vchodové dvere sa zabuchli.

„Tak sme sa dočkali, pán sused,“ pobavene povedal Plištek a podal mu ruku.

„Prosím?“ opýtal sa Potočný.

„Teraz si už môžeme potriať rukami, na váš odchod.“ Potočný položil krabicu na zem.

Napriahol k Plištekovi ruku, no vzápäti oboma rukami zodvihol krabicu.

„Ruku Vám ale ako vidíte nepodám.“ Otočil sa a vykročil k autu, nastúpil. „Ved' vy ešte uvidíte, vyvy ..intelektuáli,“ začal vrieskať Plištek....

„Ticho tam, lebo zavolám bezpečnosť,“ ozvalo sa z ktoréhosi okna. „ Hej, hej, už, už,“ kontroval Plištek viac-menej pre seba. Odchádzajúce auto zmizlo v tme.

Keď nám Plištek celú epizódu spomínal prvý krát, na tvári sa mu udomácnil víťazný úsmev, vyzývajúci k zvedavým otázkam typu ako sa tváril? Mal veľmi pokleslú náladu? Bol ako v rozpuku zlomená haluz? Ozaj sa to stalo tak a Potočný sa nenechal vyprovokovať? V nás však začali kličiť iné otázky. Všetci to mali vpísané v tvári, každého z nás prepadali počas viazania šnúrok na topánkach, keď sme si v kúpeľni s napenenými tvármi umývali zuby a z očí vytierali spánok. Potočného správanie v tú októbrovú noc v nás vyvolalo nepríjemný pocit, ktorý nik z nás nevedel, a možno ani nechcel popísať. Neboli to výčitky svedomia, boli to pochyby, pochyby o tom ako a či sme konali správne.

Každopádne, Grizná sa od kohosi dozvedela o novom nájomníkovi. „Mal by sa prist'ahovať budúci týždeň.“ Ešte chvíľu sme na schodoch rozoberali istého suseda a ponadávali na údržbára ktorý ešte neprišiel opraviť výťah, zatiaľ čo si za oknami jeseň podávala ruku so zimou. Bola to príjemná debata.